

Homilia del prelat de l'Opus Dei a la missa del dia 7

07 d'octubre de 2002

Mons. Xavier Echevarría demana per al segle XXI la posada en pràctica de les ensenyances de Josepmaria Escrivà de Balaguer.

Laudate Dominum omnes gentes (Sal 116 [117] 1), lloeu al Senyor tots els pobles. La invitació del Salm responsorial, que ha ressonat fa uns moments, constitueix un bon resum dels sentiments que es desborden avui del nostre cor: Deo omnis gloria!, per a Déu tota la glòria. Volem adorar el Déu tres vegades Sant i donar-li gràcies pel do amb què ha enriquit l'Església i el món: la canonització de Josepmaria Escrivà de Balaguer, sacerdot, Fundador de l'Opus Dei, realitzada ahir pel nostre estimadíssim Papa Joan Pau II.

La Nostra gratitud s'adreça també al Sant Pare, que ha donat compliment a aquest disseny de la Trinitat: mentre ens disposem a elevar la nostra pregària al Cel, confiem al Senyor la seva Augusta Persona i les seves intencions. Sabem que aquesta súplica agradarà molt a Sant Josepmaria, que va estimar amb tota la seva ànima el Vicari de Crist a la terra, fins al punt de no separar mai aquest amor al Papa del que professava a Jesucrist i a la seva Mare beneïda. En efecte, des del mateix instant en què el Senyor va irrompre en la seva ànima amb les primeres intuïcions de l'Opus Dei, que llavors encara no coneixia, va començar a pregar i a treballar per fer realitat el clamor que sorgia del seu cor: Omnes cum Petro ad Iesum per Mariam!, tots, amb Pere, a Jesús per Maria.

Tots els participants en aquesta Santa Missa, i les innombrables persones unides espiritualment a nosaltres en el món enter, ens reconeixem gustosament deutors del nou sant que Déu ha concedit a l'Església. Molts de nosaltres hem obtingut per la seva intercessió gràcies i favors de tot tipus. No pocs ens esforcem per seguir les seves petjades de fidelitat al Senyor en la terra, mirant de reproduir en les nostres ànimes l'esperit que ell va encarnar. A tots, Sant Josepmaria ens ha mostrat —amb el seu exemple i amb les seves ensenyances— una manera ben concreta de recórrer el camí de la vocació cristiana, que té com a meta la santedat. Per això, la canonització del Fundador de l'Opus Dei assumeix els trets característics d'una festa: la festa d'aquesta gran família de Déu, que és l'Església. Per tot això volem donar gràcies al Senyor en aquesta celebració eucarística.

No han transcorregut quaranta anys des que el Concili Vaticà II proclamà la crida universal a la santedat i a l'apostolat (cfr. Lumen gentium, cap. V), però queda encara molt camí per recórrer, fins que aquesta veritat arribi efectivament a il·luminar i a guiar els passos dels homes i les dones de la terra. Ho ha recordat explícitament el Romà Pontífex, en la seva Carta apostòlica Novo Millennio ineunte, en proposar aquesta doctrina com a «fonament de la programació pastoral que ens ateny a l'inici del nou mil·lenni» (NMI 31).

Tots a l'Església, cada Pastor i cada fidel, estem cridats a comprometre'ns personalment en la recerca diària de la santedat personal i a participar —també personalment— en el compliment de la missió que Crist ens ha confiat. Si el segle XX ha estat testimoni del "redescobriment" d'aquesta crida universal —que estava

continguda en l'Evangelí des del principi, i de la qual Sant Josepmaria Escrivà fou constituït herald per la personal vocació divina rebuda (cfr. Missa de Sant Josepmaria Escrivà, Col·lecta)—, el segle que estem recorrent ha de caracteritzar-se per una més efectiva i extensa posada en pràctica d'aquest ensenyament. Heus aquí un dels grans desafiaments que l'Esperit llança als homes i dones del nostre temps.

Sant Josepmaria Escrivà va procurar despertar aquesta urgència de santedat en tots els homes. El fet que la seva canonització hagi tingut lloc en les albors del nou segle, resulta particularment significatiu. El seu missatge ressona amb especial força en els moments actuals: «Hem vingut a dir, amb la humilitat de qui se sap pecador i poca cosa —homo peccator sum (Lc 5, 8), diem amb Pere—, però amb la fe de qui es deixa guiar per la mà de Déu, que la santedat no és cosa per a privilegiats: que a tots ens crida el Senyor, que de tots espera Amor: de tots, siguin on siguin; de tots, sigui el que sigui el seu estat, la seva professió o el seu ofici. Perquè aquesta vida corrent, ordinària, sense aparença, pot ser mitjà de santedat: no cal abandonar el propi estat en el món, per cercar Déu, si el Senyor no dóna a una ànima la vocació religiosa, ja que tots els camins de la terra poden ser ocasió d'una trobada amb Crist» (Carta 24-III-1930, n. 2).

En tot instant —com aconsellava el nou Sant ja des dels anys 30 (cfr. Camí, n. 382)— cal buscar al Senyor, trobar-lo i estimar-lo. Només si ens esforcem dia rere dia a recórrer aquestes tres etapes, arribarem a la plena identificació amb Crist: a ser alter Christus, ipse Christus. «Potser enteneu —us repeteixo amb les seves paraules— que us trobeu com en la primera etapa. Busqueu-lo amb il·lusió (...). Si obreu amb aquest deler, gosaré garantir que ja l'heu trobat, i que heu començat a tractar-lo i a estimar-lo, i a tenir la vostra conversa en el Cel (cfr. Flp 3, 20)» (Amics de Déu, n. 300).

A Jesús el trobem en l'oració, en l'Eucaristia i en la resta de sagraments de l'Església; però també en el compliment fidel i amorós dels deures familiars, professionals i socials propis de cadascun. Es tracta realment d'un objectiu ardu, que solament al final del peregrinar per la terra podem assolir plenament. «Però no em perdeu de vista que el sant no neix: es forja en el joc continu de la gràcia divina i de la correspondència humana». Així exhortava Sant Josepmaria en una de les seves homilies; i afegia: «Per això jo et dic que, si vols portar-te com un cristià conseqüent (...), cal que estiguis vigilant extremadament en els detalls més nimis, perquè la santedat que Nostre Senyor t'exigeix s'obté complint amb amor de Déu el treball, les obligacions de cada dia, que gairebé sempre es componen de menudes realitats» (Ibid., n. 7).

Santificar el treball. Santificar-se amb el treball. Santificar els altres amb el treball. En aquesta frase gràfica resumia el Fundador de l'Opus Dei el nucli del missatge que Déu li havia confiat, per recordar-ho als cristians. L'esforç per aconseguir la santedat es troba inseparablement unit a la santificació de la pròpia tasca professional —realitzada amb perfecció humana i rectitud d'intenció, amb esperit de servei— i a la santificació dels altres. No és possible desentendre's dels germans, de les seves necessitats materials i espirituals, si es vol caminar darrere el Senyor. «La nostra vocació de fills de Déu, enmig del món, ens exigeix que no busquem solament la nostra santedat personal, sinó que anem per les senderes de la terra, per convertir-les en dreceres que, entremig dels obstacles, portin les ànimes al Senyor; que prenguem part com a ciutadans corrents en totes les activitats temporals, per

esdevenir llevat (cfr. Mt 13, 33) que ha d'informar tota la massa (cfr. 1 Cor 5, 6)» (És Crist que passa, n. 120).

La Providència divina ha disposat que la trajectòria terrenal de Sant Josepmaria Escrivà tingués lloc en el segle XX, temps que ha presenciat enormes desenvolupaments de la ciència i de la tècnica, que no sempre, per desgràcia, han estat al servei de l'home. En efecte, s'ha de reconèixer que, juntament amb assoliments admirables de l'esperit humà, en aquest temps nostre abunden els torrents d'aigües amargues, que tracten inútilment d'apagar la set de felicitat dels cors. Però també és cert —com va escriure Mons. Álvaro del Portillo— que, amb el missatge espiritual del nou Sant, «totes les professions, tots els ambients, totes les situacions socials honorades (...) han quedat remogudes pels Àngels de Déu, com les aigües d'aquella piscina Probàtica recordada en l'Evangeli (cfr. Jn 5, 2 i ss), i han adquirit força medicinal» (Carta pastoral, 30-IX-1975, n. 20).

En recordar el primer successor del nostre Pare, don Álvaro del Portillo, sentim molt de prop la seva presència espiritual en aquests moments. Amb ell podem afirmar, plens d'agraïment a Déu, que gràcies a la doctrina i a l'esperit del Fundador de l'Opus Dei, «fins i tot de les pedres més àrides i insospitades han brollat torrents medicinals. El treball humà ben acabat s'ha fet col·liri, per descobrir Déu en totes les circumstàncies de la vida, en totes les coses. I s'ha esdevingut precisament en el nostre temps, quan el materialisme s'entesta a convertir el treball en un fang que cega els homes, i els impedeix mirar a Déu» (Ibid.).

Saludo els qui heu acudit a Roma des de països de llengua anglesa, per assistir a la canonització de Sant Josepmaria Escrivà. Quan torneu a les vostres llars, porteu amb vosaltres i mireu de posar en pràctica les ensenyances del nou Sant. Demaneu a Sant Josepmaria que us ensenyi a convertir la prosa diària —les situacions més comunes— en versos de poema heroic: en afanys i realitats de santedat i d'apostolat.

Als qui procediu de països de llengua francesa, us recordo la importància de col·laborar en la missió apostòlica de l'Església, que és deure de tot cristià, procurant fecundar amb l'esperit de l'Evangeli les arts i les lletres, les ciències i la tècnica. Demaneu la intercessió de Sant Josepmaria, per portar a la pràctica aquella aspiració que Déu mateix va gravar en la seva ànima posar a Crist —amb el nostre treball, sigui el que sigui— en el cim de totes les activitats humanes.

Avui l'Església venera la Verge Santíssima amb la advocació de Nostra Senyora del Rosari. Em fa goig de pensar que la canonització del nostre Fundador ha tingut lloc la vigília d'una festa de Santa Maria; aquesta coincidència és com un signe més de la seva afectuosa assistència de Mare. A la seva mediació materna recorrem, plens de confiança, al temps que renovem el nostre agraïment al Senyor per aquesta canonització. Deo omnis gloria!, repeteixo un cop més, mentre demanem que es difongui entre els cristians, cada dia amb més força, el desig de santedat personal i d'apostolat en les circumstàncies de la vida ordinària. Així sigui.